

Bo přenym gronku spusćichu chórego mózy. Tšchěžezny pschejěže sczicka hysćizy ras psches tšchun, siki humerachu tak ako bólosćizwe, šłódke šasťjaržeńe, a chóra głowa póložy še šnať. A huzabnikowej wózy, kótarejž běšchtej rowno ašli blyškotalej, še muznej šazyńešchtej. Zerweń lizow, kótaruž běšcho šwěte gnušche a šapaleńe huwabiło, glědajzy šgažnu. Něto běšcho kónž. Płowosćhere ako šemja bywachu štergane zery hobliža, we kótarychž běšcho šchowana welika móž lubowańa a kuž tužneje gry žłowěškego roda. Ša šłědnym aktom šapowěšć padašcho. Huzabnik humrě.

We małej ššchpizze běšcho šchisćhyna. Tšchach psched něšnatym a weto tak welikim běšcho žeńšze šapsćhimeť. Šima še šešda, aby wóttam, žož huzabnikowa póstoła štojašcho, hužlyšchalej dušchone šastukańe. Huzabnik běšcho huwojowať. Ša šej běšcho sczicha. Majestošć žmēršche jo pschejšćka.

Šanka pať še napsćhižne šatergnu, a wótsche šasćhikńeža, padnuť nogam psćhijašcheloweje póstole: „Wón jo humrěť?!“

We tom wokognusćhu štarzy wichor do hořna, až še šchyroko wótwori a žyšty šymški powětsćch wali še do ššchpy, žošćh běšcho žmēršćch pobnyła. A pla šužedow šahujašchtej pša.

A štara šchota běšcho deře wěšćizka.

XXIII.

Dobry młody huzabnik běšcho we Bórkowach welgen lubowany, a wšchytne jogo žmēršćch hoblutowachu a žela wjas jogo psćhewožašcho. Płakachu teke, ako jogo šprěte šchěko do chłodneje, tšchochu pomarsćhoneje šemje spusćichu. Młožina špiwašcho žalowańški kjarliž duzy a nad rowom — a wóna běšcho ta přena, kótaraž jogo šabu, ako ju šablido šežajžachu a kasej šawońa a guški še šabělichu

Šanze běšcho nejtužńej, š mózu štupachu jej šdšy do wózow a š mózu je pótkozowašcho, psćhetož šłostne jěšyki šu górsche ať drapawa. Teke, ako kńeš šarať ju a šchotu špomńe a šwěrnyma wótwardowarćkoma ša jeju lubošćž žěkowašcho, Šanka něšapłafnu — daniž pótom, ako pó hušpiwańu a hušpratkowańu teke jeje psćhawiza ša gruškom psćhime a pokšćhewaz kšchćža š głušćnym głožom wótgroni. Póda hysćizy